

Sygn. akt VII P 109/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 marca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Katarzyna Błażejowska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Wiktoria Niesiobędzka - Pawlak

po rozpoznaniu w dniu 6 marca 2019 r. w Bydgoszczy na rozprawie

sprawy z powództwa B. S.

przeciwko (...)

o wyrównanie wynagrodzenia

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 2 700 zł (dwa tysiące siedemset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
3. kosztami sądowymi obciąża Skarb Państwa.

SSR Katarzyna Błażejowska

Sygn. akt VII P 109/18

UZASADNIENIE

Powódka B. S., działając przez profesjonalnego pełnomocnika, pozwem przeciwko (...) wniosła o zasądzenie od pozwanej na swoją rzecz kwoty 46 212,00 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 31 października 2011 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu według norm przepisanych łącznie z kosztami zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych. W uzasadnieniu powódka wskazała, iż była pracownikiem SPZOZ Przychodni w S., jako pielęgniarka z wynagrodzeniem w wysokości 1 480,00 zł wraz z dodatkami, zaś wynagrodzenie od sierpnia 2011 r. do sierpnia 2014 r. wynosiło 2 624,00 zł. Jednakże kontrola przeprowadzona w dniu 18 sierpnia 2014 r. przez Okręgowy Inspektorat Pracy w B. ujawniła, że wynagrodzenie ustalone dla powódki było niezgodne z regulaminem wynagradzania, a różnica ta wynosiła 1 276,00 zł miesięcznie. Powódka wskazała, iż w związku z powyższym wniosła w dniu 11 września 2014 r. do sądu wnioski o zawezwanie do próby ugodowej, jednakże do zawarcia ugody nie doszło z uwagi na podjęcie uchwały przez pozwanego o zgłoszeniu Przychodni w S. do likwidacji. Powódka wskazała, iż z uwagi na to, że wniosek został zgłoszony już po podjęciu likwidacji, roszczenie to winno być potraktowane, jako zgłoszenie wierzitelności i rozpoznane w trakcie postępowania likwidacyjnego. Powódka wskazała nadto, iż przedawnienie biegnie od zakończenia postępowania likwidacyjnego, co miało miejsce w dniu 16 lutego 2017 r., zaś w przypadku,

gdy wierzytelność została zgłoszona określa się na 10 lat. Ponadto strona podniosła, iż zgodnie z art. 61 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej zobowiązania i należności samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej po jego likwidacji przechodzą na właściwą jednostkę samorządu terytorialnego. W związku z powyższym powódka wezwała pozwanego do zapłaty, co nie nastąpiło.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o jego oddalenie oraz o zasądzenie od powódki na swoją rzecz kosztów postępowania. W uzasadnieniu wskazała, iż wnosi o oddalenie powództwa w całości z uwagi na brak legitymacji biernej po stronie pozwanej, do udziału w niniejszym postępowaniu. W uzasadnieniu wskazała, iż do dnia sporządzenia odpowiedzi na pozew dokonywane były czynności likwidacyjne podmiotu SPZOZ Przychodnia w S. jak również podmiot ten nie został wykreślony z Rejestru Podmiotów Wykonujących Działalność Leczniczą oraz znajduje się w Krajowym Rejestrze Sądowym, wobec czego pozwana nie mogła przejąć jakichkolwiek zobowiązań podmiotu. Pozwana wskazała, iż powołany przez powódkę przepis odnosi się do sytuacji, gdy postępowanie likwidacyjne zostało zakończone, dlatego też pozwana (...) nie jest legitymowaną biernie w niniejszym postępowaniu. Nadto pozwana podkreśliła, iż w ewidencji księgowej pozwanej nie występują zobowiązania ani należności wobec powódki. Pozwana jednoznacznie opowiedziała się za stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w uchwale z dnia 30 stycznia 2018 r., zgodnie, z którym wykreślenie danego podmiotu z rejestru jest elementem wieńczącym proces likwidacji w sensie podmiotowym, natomiast w okresie po wykreśleniu z Krajowego Rejestru Sądowego działa w postępowaniu likwidacyjnym likwidator, zaś do sukcesji generalnej na inny podmiot dochodzi dopiero po zakończeniu likwidacji takiego zakładu w sensie przedmiotowym. W związku z powyższym należy uznać, iż pomimo wykreślenia zakładu z rejestru, jego zobowiązania oraz należności nadal pozostają w jego sferze prawnej, co wynika z art. 60 ust 6 ustawy, który przyznaje zobowiązania i należności zakładu innym podmiotom dopiero z chwilą zakończenia likwidacji w sensie przedmiotowym. Pozwana za Sądem Najwyższym wskazała, iż wykreślenie Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej na podstawie art. 35b ust 9 ustawy nie pociąga za sobą utraty przez ten zakład zdolności sądowej. Pozwana zakwestionowała również żadaną przez powódkę kwotę, bowiem wartość przedmiotu sporu wynosi kwota 46 212,00 zł, kwota w wezwaniu do zapłaty z dnia 3 kwietnia 2017 r. wyniosła 74 421,33 zł, natomiast wyliczone roszczenia w zestawieniu załączonym przez powódkę do pozwu wynoszą 73 112,00 zł. Pozwana zakwestionowała ponadto samo zawiązanie do próby ugodowej i określone w nim roszczenie, bowiem nigdy z powódką nie zawierała żadnej ugody, ani też nie była stroną takiej ugody. W ocenie pozwanej, powódka powinna swoje roszczenia kierować bezpośrednio do SP ZOZ Przychodnia w S., której likwidacja do dnia sporządzenia odpowiedzi na pozew nie została skutecznie zakończona.

Sąd ustalił, co następuje:

Powódka B. S. była zatrudniona w SP ZOZ Przychodnia w S. od dnia 28 czerwca 1994 r. na podstawie umowy o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku asystentki stomatologicznej. Od dnia 1 marca 2008 r. przyznano powódce wynagrodzenie zasadnicze w wysokości 1 480,00 zł. Zgodnie z tabelą zaszeregowania, wynagrodzenie zasadnicze powódki powinno być ustalone w przedziale od 2 000,00 zł do 6 000,00 zł

Dowód: protokół kontroli pracodawcy z dnia 6 sierpnia 2014 r. – k. 20-39,

Organem założycielem SP ZOZ Przychodni w S. była (...). W związku z wykazaniem, po przeprowadzeniu audytu, nieprawidłowości i zaniedbań mających miejsce w SP ZOZ Przychodni w S. oraz skierowaniem do Prokuratury Rejonowej w N. zawiadomienia o uzasadnionym podejrzeniu popełnienia przestępstwa, Rada Gminy S. uchwałą z dnia 24 lipca 2014 r. podjęła decyzję o likwidacji Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej Gminnej Przychodni w S.. Zgodnie z § 3 ust 2 (...) miała przejąć wszystkie zobowiązania i wierzytelności likwidowanego podmiotu niezaspokojone do dnia zakończenia likwidacji.

Jednakże do dnia ogłoszenia wyroku likwidacja nie została zakończona zaś SPZOZ Przychodnia Gminna w S. nie została wykreślona z Krajowego Rejestru Sądowego.

Pomimo powyższego strona powodowa podtrzymywała swoje żądanie oraz nie wniosła o zmianę podmiotową po stronie pozwanego.

Dowód: wypis z KRS SPZOZ Gminnej Przychodni z dnia 6 marca 2018 r., zawiadomienie z dnia 12 czerwca 2014 r. o uzasadnionym podejrzeniu popełnienia przestępstwa – k. 2 akt sprawy II K 577/15, uchwała nr XLVI/46/2014 Rady Gminy S. z dnia 24 lipca 2014 r. – k. 70-71, wyrok Sądu Rejonowego w Nakle nad Notecią II Wydziału Karnego z dnia 1 kwietnia 2016 r. w sprawie o sygn. akt II K 577/15 – k. 705-707 akt sprawy II K 577/15, wyrok Sądu Okręgowego w Bydgoszczy IV Wydziału Karnego z dnia 18 listopada 2016 r. w sprawie o sygn. akt IV Ka 845/16 – k. 772 akt sprawy IV Ka 845/16

Wnioskiem z dnia 11 września 2014 r. powódka wystąpiła o zavezwanie do próby ugodowej, jednakże do ugody nie doszło Pismem z dnia 3 kwietnia 2017 r. powódka wezwała pozwaną Gminę do zapłaty na jej rzecz kwotę 74 421,33 zł z odsetkami.

Dowód: wniosek o zavezwanie do próby ugodowej z dnia 11 września 2014 r. – k. 2 akt sprawy VI Po 76/14, protokół posiedzenia z dnia 11 lutego 2015 r. w sprawie VII Po 264/14 – k. 16 akt sprawy VII Po 264/14, wezwanie do zapłaty z dnia 3 kwietnia 2017 r. – k. 72

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy w postaci dokumentów zgromadzonych w aktach niniejszej sprawy jak również w aktach sprawy o sygn. VII Po 264/14, VI Po 76/14 oraz II K 577/15, które w ocenie Sądu nie budziły wątpliwości, co do swojej autentyczności oraz wiarygodności.

Sąd oddalił wnioski pozwanej o przeprowadzenie dowodów z zeznań świadków D. K., B. K. oraz H. S. jak również z przesłuchania powódki, bowiem przeprowadzenie zawnioskowanych dowodów w niniejszej sprawie było bezprzedmiotowe.

W niniejszej sprawie podstawową kwestią wymagającą rozstrzygnięcia było ustalenie podmiotu posiadającego legitymację bierną.

Zgodnie z art. 60 ust 1 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (tj. Dz. U. z 2018 r., poz. 2190, ze zm.) likwidacja samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej następuje w drodze rozporządzenia, zarządzenia albo uchwały właściwego organu podmiotu tworzącego. Natomiast zgodnie z art. 61 cytowanej ustawy zobowiązania i należności samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej po jego likwidacji stają się zobowiązaniami i należnościami Skarbu Państwa albo uczelni medycznej, albo właściwej jednostki samorządu terytorialnego. Elementem wieńczącym proces likwidacji w sensie podmiotowym danego podmiotu jest wykreślenie do z rejestru. Na skutek wykreślenia go publicznego zakładu opieki zdrowotnej z Krajowego Rejestru Sądowego traci on osobowość prawną. Wpis ten ma charakter konstytutywny. W uchwale, podejmowanej przez organ założycielski, nie musi on wskazywać następcy prawnego, co do jego zobowiązań. Majątek zlikwidowanego zakładu opieki zdrowotnej, po zaspokojeniu wierzytelności, przypada Skarbowi Państwa, właściwej jednostce samorządu terytorialnego lub uczelniom medycznym, a o jego przeznaczeniu decyduje podmiot, który go utworzył. Do sukcesji generalnej dochodzi z dniem zakończenia likwidacji, bo zobowiązania i należności likwidowanego zakładu stają się zobowiązaniami i należnościami organów założycielskich. W okresie po wykreśleniu zakładu z KRS działa w postępowaniu likwidacyjnym likwidator. Natomiast do sukcesji generalnej dochodzi dopiero po zakończeniu likwidacji takiego zakładu w sensie przedmiotowym. Wykreślenie SPZOZ nie pociąga jednakże za sobą utraty przez ten zakład zdolności sądowej, która może mu przysługiwać również wtedy, gdy nie została mu bezpośrednio przyznana w ustawie, bowiem źródła podmiotowości można upatrywać w statusie materialnoprawnym strony. Ustawodawca pozostawił zakładowi opieki zdrowotnej podmiotowość materialnoprawną w zakresie zobowiązań i należności podlegających likwidacji pomimo wykreślenia z rejestru (uchwała SN z dnia 30 stycznia 2018 r., III CZP 96/17, OSNC2019/1/4).

W przedmiotowej sprawie do takiej likwidacji doszło na mocy uchwały Rady Gminy S. z dnia 24 lipca 2014 r. Nie mniej jednak z zebranego w niniejszym postępowaniu materiału dowodowego wynika, iż likwidacja ta nie została jeszcze zakończona, zatem (...) nie przejęła jeszcze zobowiązań i wierzytelności Przychodni, zatem wszelkie roszczenia winny być kierowane do dotychczasowego pracodawcy powódki. W związku z powyższą sytuacją wskazać należy, iż zasadą w procesie cywilnym jest, że w sytuacji, gdy powództwo nie zostało wniesione przeciwko osobie, która powinna być w sprawie stroną pozwaną, sąd na wniosek powoda lub pozwanego wzywa tę osobę do wzięcia udziału w sprawie (art. 194 § 1), a jeżeli okaże się, że powództwo o to samo roszczenie może być wytoczone przeciwko innym jeszcze osobom, które nie występują w sprawie w charakterze pozwanych, wezwanie przez sąd tych osób do udziału w sprawie jest możliwe na wniosek powoda (art. 194 § 3). Zatem co do zasady sąd nie działa z urzędu.

Niemniej jednak, ze względu na istotę postępowania odrębnego w sprawach z zakresu prawa pracy oraz wzmoczoną ochronę praw pracowniczych, ustawodawca przewidział możliwość działania sądu z urzędu. Zgodnie, bowiem z art. 477 k.p.c. w postępowaniu wszczętym z powództwa pracownika wezwania do udziału w sprawie, o którym mowa w art. 194 § 1 i § 3, sąd może dokonać również z urzędu. Jednakże na tle powyższego przepisu Sąd Najwyższy wielokrotnie zajął stanowisko, które niniejszy Sąd w pełni podziela. Sąd najwyższy uznał, iż sąd pracy nie ma obowiązku poszukiwania z urzędu za stronę, reprezentowaną przez profesjonalnego pełnomocnika procesowego, podmiotu, który powinien być pozwanym w sprawie, ani do zastępowania profesjonalnego pełnomocnika procesowego we wskazaniu "właściwie oznaczonej strony pozwanej" (następcy prawnego, który odpowiada za zobowiązania zlikwidowanego pracodawcy powoda). Sądy pracy nie mogą z naruszeniem zasady kontrydiktoryjności procesu cywilnego zastępować profesjonalnych pełnomocników procesowych we wskazaniu (nazwaniu) strony pozwanej lub jej sukcesora prawnego w następstwie definitywnej likwidacji pracodawcy. Działanie przez sąd z urzędu na podstawie art. 477 k.p.c. ma zapewnić przede wszystkim należyta ochronę pracownikowi, który nie posiada znajomości przepisów prawa, co pośrednio wynika też z art. 5 k.p.c., zgodnie, z którym w razie uzasadnionej potrzeby sąd może udzielić stronom i uczestnikom postępowania występującym w sprawie bez adwokata, radcy prawnego rzecznika patentowego lub radcy Prokuratury Generalnej Skarbu Państwa niezbędnych pouczeń, co do czynności procesowych. (wyrok SN z dnia 10 listopada 1999 r., I PKN 351/99, OSNP 2001/6/199, postanowienie SN z dnia 22 lipca 2014 r., III Pz 7/14, Lex nr 1498820, postanowienie SN z dnia 22 lipca 2014 r., III Pz 8/14, LEX nr 1498821, wyrok SN z dnia 24 czerwca 2015 r., II PK 182/14, Lex nr 1766114).

W przedmiotowej sprawie do powyższej potrzeby nie doszło, bowiem powódka była od początku procesu reprezentowana przez fachowego pełnomocnika, zatem Sąd nie widział potrzeby pouczenia jej o kwestiach związanych z procedurą, tym samym wkraczając w kompetencje profesjonalisty. Skorzystanie z pomocy profesjonalnego pełnomocnika było świadomą decyzją podjętą przez powódkę, zatem Sąd nie znalazł podstaw do tego, by ingerować w tok rozprawy.

Podkreślić należy, iż przez cały tok postępowania strona powodowa podtrzymywała swoje stanowisko wskazując, iż podmiotem odpowiedzialnym do zaspokojenia żądań powódki była (...), która na mocy uchwały z dnia 24 lipca 2014 r., po zakończeniu likwidacji miała przejąć zobowiązania dotychczasowego pracodawcy powódki – SPZOZ Gminnej Przychodni w S., zatem Sąd nie znalazł podstaw do tego, aby dokonać przekształcenia powództwa na mocy art. 477 k.p.c.

Wobec powyższego Sąd nie rozstrzygał o zasadności roszczeń, bowiem w niniejszej sprawie Sąd ustalił, iż pozwana nie posiada legitymacji biernej, w związku, z czym Sąd powództwo oddalił.

O kosztach procesu orzeczono w **pkt 2 wyroku** z uwzględnieniem wyniku sprawy, którą powódka przegrała w całości oraz art. 98 kpc, zgodnie, z którym strona przegrywająca zobowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Wysokość przyznanych pozwanemu kosztów zastępstwa procesowego Sąd ustalił na podstawie § 2 pkt 5 w zw. z § 9 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800 ;zm. Dz.U. z 2016r. poz1668;z 2017 r. poz.1797)) tj. 2.700,00 zł (75% x 3.600,00).

O kosztach sądowych orzeczono w **pkt 3 wyroku** na zasadzie art. 97 i art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (j.t.: Dz. U. z 2016 r., poz. 623 ze zm.) w zw. z art. 98 kpc.

SSR Katarzyna Błażejowska